

У КОЛЕКТИВІ—ДОСВІДЧЕНІ

Контрольно-пакувальна дільниця цеху № 2 Чернівецького УВП — одна з передових на підприємстві. Її робітники вже виконали завдання третього року оди-надцятої п'ятирічки і пра-шують у ці дні врахунок 1984 року.

Майстри-бригади О. С. Зарубайко та В. П. Петрова розповідають:

— У кожному колективі ми впровадили бригадну форму організації праці, внаслідок чого підвищилася її продуктивність, зросла зацікавленість кожного в

остаточному результаті виконаної роботи, а також ритмічність виготовлення продукції. Успіху сприяла ще й місцева трудова та виробнича дисципліна. Регулярно, раз на тиждень, проходять збори, на яких підбиваються підсумки роботи за минулій тиждень, виявляються і усуваються недоліки. Крім того, називаються переможці змагання. Найчастіше ними стають такі трудівники, як М. М. Танасійчук, Г. Т. Колосенко, Н. Р. Чарковська, Д. З. Гу-

менна, М. І. Руснак та інші. Норми виробітку вони постійно виконують на 150—180 процентах.

Майстер Валентина Павлівна Петрова пояснила:

— Колектив наш — досвідчені робітниці, багато з них стали ветеранами нашого підприємства. Вони досконало оволоділи своїми професіями, досвід і знання шедро передають молодим робітницям. Девіз праці кожного — працювати якісно, по-ударному!

Г. ВЛАСОВ.

Велику вагу приділяють вихованню молодої робітничої зміни в Одеському виробничому об'єднанні «Електрік». Молоді виробничі постійно відчувають турботу і піклування з боку кращих наставників підприємства.

На знімку: ветеран праці, наставниця Лідія Христофорівна Дрочевська проводить бесіду з швачками-мотористками цеху № 4.

Фото І. ХАРКІВСЬКОГО.

РОБІТНИЧА ДИНАСТИЯ КУЗЬМИНІХ

На запорізькому моторобудівному заводі знають і поважають робітницю династію Кузьмініх. Шоранку поспішають на підприємство батько Іван Федорович, його дружина Тамара Петровна, донька Наталія та син Валерій.

Понад четверть віку працює на заводі Іван Федорович слюсарем. Трудиться

він старанно. Крім того, він — активний учасник народного самодіяльного ансамблю танго «Славутич». Його дружина — слюсар механоскладальних робіт — з частю носить звання «Відмінник якості». Їх донька працює диспетчером інструментального відділу.

Вдало розпочав свій трудовий шлях і їх син Вале-

рій, який в усюому бере приклад із своїх батьків. Валерій, закінчивши професійно-технічне училище, працює оператором на верстаті з програмним управлінням. Він має декілька заохочень.

— Побільше б нам таких династій! — кажуть на заводі про Кузьмініх.

С. МОРДУШЕНКО.

м. Запоріжжя.

ДО 40-РІЧЧЯ БІТВИ ЗА ДНІПРО І ВІЗВОЛЕННЯ КІЄВА

ДОРОГАМИ ПЕРЕМОГ

Танкісти з'єднання, про яке розповідає автор спогадів — колишній політпрацівник одного з його підрозділів М. І. Білоконь — вписали багато яскравих сторінок в літопис Великої Вітчизняної війни. Танкісти били фашистів під Воронежем, стояли на смерть біля стін Сталінграда, завдавали нищівних ударів по ворогові в Донецьких степах, в районі Орла і Білгорода, на землях України, Польщі, пройшли крізь вогонь війни грізний шлях до Берліна.

Нижче друкуємо спогади М. І. Білоконя про бої на Вогняній дузі вітку 1943 року та про бої за Дніпро.

КРАХ „ЦИТАДЕЛІ“

...5 липня начальник штабу корпусу генерал-майор танкових військ В. В. Кошелев був викликаний до штабу фронту. Там він одержав наказ: бути готовим до бою.

Саме вранці 5 липня 1943 року тисячі «тигрів», «фердинандів», сотні «юнкерів», «мессершміттів» і «фоке-бульфів» кинулися на нашу позицію. Німецько-фашистські війська почали новий наступ величими силами танків і піхоти при підтримці авіації.

План гітлерівського командування полягав у тому, щоб концентрованими ударами з півночі та півдня прорвати нашу оборону на вузькій ділянці фронту в загальному напрямі на Курськ, оточити і знищити радянські війська, розташовані на дузі Курського виступу, а потім розгорнути великий наступ, що мав би змінити хід війни на користь фашистської Німеччини. Для здійснення цієї

операції ворог кинув у наступ свої головні сили, зосереджені в районі Орла й Білгорода. З боку вермахта у цій операції брало участь понад 100 дивізій.

Та цей новий наступ фашистських військ не застав Радянську Армію зневажливо. Наші війська були готові не лише відбити удар ворога, але й завдати могутніх контрударів. Розпочалася одна з найбільших і найзапекліших битв в історії війни. То була остання спроба гітлерівського командування здійснити великий літній наступ.

На долю воїнів другого танкового корпусу випала почесна роль: разом з іншими частинами та з'єднаннями зупинити ворога на Курській дузі, а потім взяти участь у загальному наступі Радянської Армії. У цих боях знадобився досвід, набутий танкістами у минулих

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: НАШ ВНЕСОК

Край лісу дорога круто повертає на Суми, Лебедин, а потім веде нас до Веприка. Це — найбільше на Гадяччині село міського типу.

Іду до члена нашого Товариства В. І. Горового. Його з ранньої весни і аж до зими не засташеш вдома. Хіба що пообідати заскочить, і то не надовго...

Василь Іванович — керівник третьої бригади колгоспу «Заповіт Ілліча». Клопотів у чоловіка завжди вдосконалі.

Садово-городня бригада, яку він очолює впродовж 35 років, висококультурне, рентабельне господарство. Ще взимку закладаються тут парники під ранні овочі: цибулю, редиску, огірки, помідори. А під осінь в міжріддях достигають пізні овочі: морква, столові буряки, капуста.

В. І. Горовий — добрий господар. Все у нього родить навіть у посушливі, як цього року, літо.

Високий, худорлявий, рухливий і одночас неквапливий у розмові. Він встигає всюди, скрізь у нього порядок.

Багомі врожай овочевих культур — це його трудовий внесок у виконання Продовольчої програми. Смачні і поживні овочі та фрукти вирощують у бригаді Горового. І всі — першого сорту.

— Продукція наша — людям на добро! — каже садівник-овочівник.

У чому ж секрет успіху колективу, котрий в основному складається з жінок пенсійного віку та вчораших випускників шкіл?

Основа досягнутого — у працелюбності, старанному догляді за ґрунтом та пло-

довими деревами, сказали мені. Поєднання теоретичних знань з практикою дає свої позитивні результати.

Сам Василь Іванович, як добрий агроном, знає, коли і що краще посадити чи посісти, скільки внести добрив, яким чином вести боротьбу з тими чи іншими

ЛЮДЯМ НА ДОБРО

шкідниками. Він все знає, тому рослини в саду швидко ростуть і родяться, віддаючи людям щедрими врожаями.

У Горового — багатий життєвий і виробничий досвід, і роботу, з усього видно, свою любить не на словах.

Ще хлопчиком брався саджати сад, мріяв стати в недалекому майбутньому агрономом. Та коли розпочалася Велика Вітчизняна війна, довелось залишити школу.

Після тяжкої хвороби хлопчина майже втратив слух. Про навчання не варто було навіть мріяти.

Та ось ворог вигнали за межі України. Довелося разом з усіма односельцями піднімати з руїн зруйноване фашистами господарство, виконував різні роботи, але думками був завжди в саду, відчував неповторний запах розквітлих яблунь та груш, дзижчання бджіл.

Коли захворів бригадир садово-огородньої бригади, П.І. Горовий — багатий життєвий і виробничий досвід, і роботу, з усього видно, свою любить не на словах.

Щанують Василя Івановича в колгоспі — як одного з кращих бригадирів. Цій шані він завдає ветерану колгоспу, члену УТОГ Г.Ф. Панченку. У нього він вчивається працелюбності, сумлінного ставлення до виконання своїх обов'язків.

А ще Василь Іванович — голова Веприцької первинної організації УТОГ. І з цим навантаженням В.І. Горовий справляється. Бо чесна праця для нього — головний зміст життя.

Надія АКСЮК.

Полтавська область.

ПЛЕКАЮТЬ НАДІЙНУ ЗМІНУ

Щороку на Стрийську фабрику пошильтя одягу, де працює велика компактна група, приходить 20—25 пошвачок. Більшість нечуючих не має практичних навичок у роботі. Саме тому дуже важливо, щоб поруч з ними були досвідчені, чуйні товариші, більшість яких був завжди в саду, відчував неповторний запах розквітлих яблунь та груш, дзижчання бджіл.

Чималий досвід роботи мають швачки М. О. Лещенко, Я. І. Лозинська, М. Я. Біліцька, О. М. Петрушкевич, Л. Д. Галій, Я. М. Кущ та інші.

Добрий мікроклімат у трудових колективах сприяє швидкому становленню молодих робітників, зростанню їх професійної майстерності.

Здається, недавно прийшли на швейну фабрику М. Курілишин, І. Гаркот, Г. Руняк, Л. Криницька, Л. Луб, Л. Степанкова. Та сьогодні вони вже допомагають своїм молодшим,

затримати наступ. Та, як і раніше, танкові екіпажі безстрашно громили ворога. Цього ж дня на весь фронті було підбито 304 танки ворога, з них на долю танкістів корпусу припала 15 знищених ворожих машин. Крім того, в цьому бою наші війни знищили 12 гармат, понад 50 гітлерівців.

9 липня внаслідок великої переваги ворожих сил ми зняли оборону. На ділянку оборони корпусу ворог кинув в атаку 20 танків, за якими йшли в наступ близько 700 автоматників. Вогнем танків, які стріляли з місця, та протитанкової артилерії вороги перепинили шляхи фашистам. Перегрупувавши свої сили, гітлерівці вдруге пішли в наступ, але тепер уже на ділянці нашого сусіда — мотострілецького підрозділу, — і потіснили його. Разом з автоматниками наші танкісти вибили ворога з Прохорівки і становище було відновлено. У цьому бою по-геройському билися артилеристи протитанкових гармат під командуванням лейтенанта Миколи Тверського. За день його

НАРОДНИЙ КОНТРОЛЬ ДІЄ АКТИВНО І ПРИНЦИПОВО

Бойовим громадським органом зарекомендувала себе на Черкаському УВП група народного контролю. Справомовні свою діяльність у світлі рішень червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, народні дозорці прагнуть сьогодні виконувати доручені обов'язки ще сумінніше.

Група народних контролерів у складі 18 чоловік, яку очолює інженер-економіст М. Ф. Кулінч, велику увагу приділяє перевірці злагодженої роботи всіх ланок виробництва. З цією метою організовано шість секторів контролю: виконання планових завдань, якості продукції, економії і бережливості, дотримання трудової і технологічної дисципліни, використання транспорту і обладнання, розгляду пропозицій, заяв і скарг трудящих.

Пести народного контролю рішуче борються з проявами формалізму. Щомісяця проводяться рейдові перевірки якості вироблюваної продукції. До них, з чиєї вини трапляються вч-

падки браку, негайно вжи-ваються заходи.

Зрозуміло, що надзвичайно великого значення народні контролери приділяють питанню поліпшення трудової дисципліни. Порушників неодноразово заслуховували на засіданнях і притягали до адміністративної і матеріальної відповідальності. Це принесло позитивні результати — зменшилось число прогулів, поліпшився загальний стан трудової дисципліни.

«Вузьким місцем» на підприємстві залишається питання раціонального використання відходів деревини. Йдеться, зокрема, про виготовлення посилочних ящи-ків. На жаль, значна частина відходів вивозиться на звалище і спаляється. Це питання чекає свого розв'язання і тут повинні сказати своє вагоме слово народні контролери.

Організаторська і виховна робота, що її послідовно здійснюють народні контролери на Черкаському УВП, вже принесла вагомі і відрядні зрушения. Але народні дозорці не заспокоюються досягнутим. Вони переконані — працювати можна ще краще.

М. ВОЛЯНСЬКИЙ.

В освоєнні нових швейних виробів на Сумському учбово-виробничому підприємстві велику роль відіграє експериментальна лабораторія. Тут перевіряють і доводять технічну документацію на робочий одяг, шиють дослідні зразки, випробовують якість виробів та інше.

На знімку: (зліва направо) лаборант Трищук Любов Яківна, головний інженер Слинко Людмила Григорівна та ст. майстер Машиць Алла Миколаївна за вивченням нової моделі робочого костюма.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

взвод відбив декілька танкових атак, знищив дев'ять танків, у тому числі два «тигри».

Ворог силкувався здобути успіх з повітря. Хмарні фашистських стер'ятників кидалися на наші бойові порядки. Та їх зустрічав упевнений вогонь зенітік і танків. Ось на гармату сержанта Ніколаєва пікрує гітлерівський пірат, падає з неймовірною швидкістю, росте на очах, глушить несамовитим виттям. Та сержантові і його бойовим побратимам не вперше стрічати фашиста в такому становищі. Гармата б'є спокійно, але напевне, влучно... Ворожому літакові кінеш!

Понад 30 «юнкерсів» утюжать нашу оборону, сиплячи сотні бомб. Та не всім з них вдається повернутися на свої аеродроми. Падають, вибухують, горять...

Не маючи успіху, ворог скажені, немов недобитий звір, нестяжно кидається вперед. Та сили його підупали. Натомість радянські воїни посилювали удари, без жалю нищили загарбників. Кожен бій народжував десятки нових героїв.

11 липня на Прохорівському плацдармі прославив-

ся новий герой нашого корпусу — 19-річний артилерист, старший сержант, комсомолець Михайло Борисов.

Артилерійська батарея під командуванням старшого лейтенанта Ажілло містилася на головному напрямі наступу великої групи німецьких танків, поміж яких було чимало «тигрів». Комесор батареї старший сержант Борисов під час бою перебував разом з артилеристами на вогневій позиції. Коли біля однієї з гармат вибув із строю навідник, його замінив комесор Борисов.

Правний артилерист припав до гарячої гармати.

Здавалося, йому зовсім не страшні оти 20 фашистських «тигрів», що невинно синуть на нього. Але безстрашність, хоробрість — це звінні побороти страх. І син комсомолу, зберігаючи спокій та самовладання, підпускає гурkitливі страховицька на близьку відстань і посилає снаряд за снаря-дом.

На початку бою горять перші два тири, та відважний артилерист не перестає бити по важкому фашистському громаддю. Гарячою смертельною зливою поливає во-

рог гармату Борисова. Але молодий герой не поліщає бойової вахти. Підбито вже третій важкий танк. На по-зицію синуть нові «тигри».

Черговим снарядом Борисов пробив моторну частину четвертої машини. Вибух і хмари чорного диму огорнули танк, дим палахкотить, мов смолоскип. П'ятий тигр намагається зайти з тилу. Командир ворожого екіпажу, бажаючи мабуть, дозібрати в обстановці, зупинив машину і визирнув із люка. То була остання мить у його житті. Гітлерівський злетів у повітря разом з баштою розбитого танка.

Поблизу гармати Борисова з'явилася ще три танки. Вони помітили місце, де маскувалася гармата, і відкрили по героях-артилеристах шалений вогонь. Земля за-двигтила від вибухів, повітря пройнялося снарядами, снарядами, виттям осколків. То було справжнє вогнєнне пекло, та обслуга Борисова не припинила боротьбу. Ось

другий «тигар» вдалося зовсім близько підійти до нашої позиції. Здається, ще мить, вони розчавлять артилеристів разом з гарматами. Але тепер уже нічо не лякало Борисова і його

Честь і шана

Ще в школі Лариса Андріївна Миколаєнко була однією з кращих учениць. Працелюбність і сумлінність у виконанні будь-якого завдання допомогли їй згодом і в роботі. Спочатку працювала художником-оформлювачем на УВП, а в 1951 році відповідала на ролі Насті у п'єсі Т. Г. Шевченка «Наймічка». Донецький облвідділ УТОГ нагородив Л. А. Миколаєнко Грамотою.

Та вона після передової труда виявилась та-кою ж діловою і активною.

Коли в Будинку культури відбувається якийсь значимий захід, Лариса Андріївна допоможе оформити виставки, стенди.

А ще бере участь в культурних екскурсіях, що організовуються Ждановським будинком культури глухих.

Л. БЕРШАДСЬКА.
м. Жданов,
Донецької області.

По-ударному трудиться на Сімферопольському УВП швачка-мотоциклістка Галина Олександрівна Лі. Змінні завдання передової виробничі виконує на 140 процентів, якість виготовленої нею продукції завжди відмінна.

Фото О. Шуста.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ КОЛІР НА ТЕЛЕЕКРАНІ?

Телевізор, який мені показують в конструкторському бюро Дніпропетровського радіозаводу, — це поки що тільки дослідний зразок. Перший «Янтар Ц-355». За габаритами він втрое менший від усіх уже відомих кольорових «Янтарів». «Схуднути» йому допомогли різні пристрої, в тому числі й плоский кінескоп, випуск якого почато недавно. Телевізійний апарат увібрал в себе «начику» з елементами інтегральними мікросхемами.

— Над створенням нових апаратів з кольоровим зображенням передач, — говорить головний конструктор побутових телевізорів Московського телевізійного інституту О. М. Артиухов, — разом з нами працювали конструкторські бюро багатьох підприємств галузі. Завдань стояло кілька. По-перше, спростити складання телевізорів, застосувавши різні автономні блоки, а в

міру виходу їх з ладу при ремонті легко замінювати новими. По-друге, зробити апарати менш матеріаломісткими. Важливу проблему було й скорочення енергоемності телевізора — позбавлення його традиційних ламп і трансформатора, а також стабілізатора, який брав з електромережі зайву енергію для того, щоб забезпечити стабільне кольорове зображення.

Молоді конструктори Дніпропетровського радіозаводу, створивши перетворювальне джерело живлення телевізора, так званий імпульсний блок, добилися того, що для створення кольорової гамми на поверхні кінескопа тепер потрібно

приблизно вдвічі менше електроенергії.

Значення новинки, розробленої групою конструкторів на чолі з начальником сектора заводського КБ В. І. Волошиним, можна наочно проілюструвати

цифрами: тепер парк домашніх апаратів кольорового зображення «з'їдає» щороку до 20 мільярдів кіловат-годин. Переход на випуск нової телевізійної техніки дасть змогу скоротити витрату електроенергії в два з лишком рази. Крім того, відпадає потреба в значних затратах електротехнічної сталі й міді, які дорого коштують і які втрачались на трансформаторах.

Таке перетворювання джерело живлення уже складено в апарат «Горизонт Ц-255», який почали випускати в Білорусі. На Україні ним оснастять телевізори «Фотон Ц-220» і «Електрон Ц-265», виробництво яких налагоджується в Сімферополі і Львові. Входить на заводський конвеєр і дніпропетровський «Янтар Ц-355».

М. САЛЬКОВ.

бій. Країні бійці, йдучи на ворога, просили прийняти їх до партії, щоб у лавах комуністів громити фашистських бандитів. Лише за дні битви під Прохорівкою партійні організації корпусу збільшилися на декілька сотень.

Комсогр Михайло Борисов незабаром повернувся у стрій і знову бив ворога. За подвиг у бою під Прохорівкою мужньому артилеристу було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Наступного дня, 12 липня, Радянська Армія перешла в контрааступ по всьому фронту. Разом з іншими частинами пішли вперед і наші корпуси.

Ворог, відчував втрату власної ініціативи, всіляко намагався затримати наші підрозділи контратаками, мінуванням доріг, масовими нальотами авіації, але марно. Радянська Армія, захопивши ініціативу, нав'язувала ворогові свою волю.

І в цих жорстоких боях головною і вирішальною силою, що мобілізувала волю наших воїнів, цементувала їх в едину грізну силу, були комуністи. Саме тут, у найважчих боях, зростали і поповнювалися партійні організації підрозділів.

М. БІЛОКОНЬ.

